

Rachel Winters

*Caut
suflet
pereche*

Traducere din limba engleză și note
VALENTINA GEORGESCU

LITERA

București
2020

Capitolul 1

Cod Roșu

Cu două săptămâni în urmă

**INT: UN BAR DINTR-UN SUBSOL DIN CARTIERUL SOHO
VINERI, 16 NOIEMBRIE, 10 P.M.**

EVIE se află într-un mic grup de tineri de vreo douăzeci de ani, bine îmbrăcați. Ține în mână un pahar uzat de plastic, cu vinul alb al casei, dând aprobator din cap în mijlocul conversației care se desfășoară în jurul ei. Își verifică telefonul, prea cherchelită ca să fie cătuși de puțin discretă, așa cum crede ea că e.

Sarah: Am să vă trimit tuturor pe e-mail prezentarea, ca să vă ajut cu planificarea pe care o s-o faceți săptămâna viitoare. Verificați-vă e-mailurile!

Maria: Chiar nu ne deranjează să-ți planificăm singuri petrecerea burlăcițelor

Jeremy: Ceea ce nu înseamnă că nu ne deranjează să-ți organizăm petrecerea

Sarah: Dar în felul ăsta veți ȘTI că o să-mi placă la nebunie. Dacă tot vorbim de nunta mea, putem vorbi și de tipul care te va însoți la ea, Evie?

Mi-am băgat telefonul înapoi în geantă. Sarah încercase să mă facă să vorbesc despre „cel care avea să mă însoțească la nunta ei“ încă de când se logodise. De parcă aș fi avut un fel de boală pe care o ignoram.

Când mi-am îndreptat din nou atenția către cele două tinere dureros de în pas cu moda care erau cu mine la bar, am observat două chestii: 1) aveau pielea ca de bebeluș, frumoasă, perfectă, neatinsă-de-griji și 2) eu eram mult mai cherchelită decât îmi dădeam seama, în ciuda neabaterii de la stricta mea regulă trei-pahare-și-atât.

Acesta era blestemul ieșirii la un pahar cu colegii de breaslă, asistenți ca și mine. Lună de lună, fiecare asistent care lucra în agențiile de recrutat talente pentru TV și cinema se întâlneau în alt bar din centrul Londrei, de fiecare dată la fel de nasol, pentru „discuții profesionale“ (adică bârfă). Nu se consuma niciodată mâncare la acele evenimente, deși era mereu o abundență dintr-un soi de vin alb foarte aparte (cel mai ieftin). Nu puteam decât să presupun că toți ceilalți prezenți erau prea tineri ca să fi trecut printr-o mahmureală ca adulți, neștiind, astfel, fericiții de ei, cum era să te trezești simțindu-te de parcă fiecare dintre cei douăzeci și nouă de ani ai tăi te-ar fi pocnit în plină figură.

Eu, pe de altă parte... aveam, în geanta de umăr, un sandvici cu ou pe care muream de poftă să-l mănânc, dar nu găsisem încă momentul potrivit. Deși latura mea practică îmi spunea că trebuia să bag ceva în stomac, în același timp recunoșteam că, probabil, oamenii normali nu-și aduceau de acasă sandviciuri la evenimentele de genul ăsta.

Una dintre fete, Jodi, și-a dat la o parte de pe față șuvițele de păr blond și mi-a zâmbit discret, făcându-mă să mă simt eu cea tinerică. Mi s-a părut că tocmai îmi pusese o întrebare. Ea era asistentă la una dintre cele mai mari agenții de talente din branșă și una dintre acele persoane care colecționau bârfele ca pe timbre.

– Scuze, ce-ai spus?

Mi-am strâns în mână paharul de plastic cu vin. Nu cu mult timp în urmă, aveam și eu pe cineva alături la astfel de evenimente.

– O plimb pe tânăra Geraldine puțin pe aici ca s-o prezint copiilor *cool*, a spus Jodi. Avea accentul acela londonez târăgănat care, silabă după silabă, mă făcea să mă simt și mai nordică.

M-am întors către adolescenta cu ochelari rotunzi. Mare parte din părul ei lung era prins într-un coc smotocit, restul atârânănd în niște valuri încălcite care spuneau „*la uități-vă* ce puțin îmi pasă de cum arăt“. Își asortase la blugi un tricou alb, care avea scris cu litere mari și negre GRETA GERWIG pe piept. Imediat mi-am dorit și eu unul, deși n-aș fi fost niciodată destul de *cool* ca să-l port cu atitudinea cuvenită.

– Unde faci stagiatură? am întrebat-o eu.

A urmat un moment de tăcere.

– Evie, netoato, a răs Jodi. Geraldine e asistentă.

– Dar e doar un copil! am exclamat, închizându-mi apoi gura de parcă așa mi-aș fi putut cumva retrage cuvintele.

Geraldine a scos un răs grav, gutural, și și-a pus o mână pe piept.

– *Mersi*. Sunt aproape preistorică în privința anilor de când sunt asistentă. Și-a coborât vocea până la o șoaptă. De fapt, am *douăzeci și trei* de ani. Mi-a fost teamă că o să zică toți că sunt prea bătrână.

– Nu arăți nici cu o zi peste douăzeci și unu, a fost răspunsul automat al lui Jodi.

Eu am vrut s-o apuc pe Geraldine de umeri și să-i spun că era atât de tânără încât practic putea fi considerată nou-născută. În schimb, am mai luat o gură de vin.

– Geraldine e de la Geoffrey & Turner, a spus Jodi, cu un tâlc pe care eu l-am ignorat cu conștiinciozitate.

Geoffrey & Turner era o agenție mică, dar respectată, de recrutat scenariști TV și pentru cinema. Cu câțiva ani în urmă fusese rivala directă a Agenției de Impresariat pentru Scenariști William Jonathan Montgomery & Fiii. Dar în ultima vreme devenise agenția preferată a scenariștilor care căutau prestigiu, iar noi aveam... Cum să zic, într-o bună zi aveam să ne revenim.

– Unul dintre noii colegi ai lui Geraldine, Ritchie, e un vechi prieten al tău, nu-i așa, Evie? a insistat Jodi.

Nimic nu-i scăpa ăsteia. De când aflase că-l cunoscusem pe vremea când se numea pur și simplu *Ricky*, nu rata nici o ocazie să sape după mai multe informații. Fostul meu iubit era ceea ce se numea în această industrie „un unicorn“, adică un burlac. Ceea ce îl punea în mod clar pe radarul bărfelor lui Jodi. I-aș fi putut spune că Ricky era genul de tip care te putea face să te simți cea mai fericită persoană din lume. Până în clipa în care nu mai erai ceea ce-și dorea el. În schimb am rămas cu un zâmbet înghețat pe față, fără să-i ofer nimic, ca de obicei.

– Ritchie e fantastic, a izbucnit Geraldine. Sunt sigură că va fi făcut agent cât de curând. Totul la el strigă „ascensiune meteorică“.

– Păi, nu prea avea cum să rămână asistent pe vecie, a spus Jodi, apoi mi-a pus o mână pe braț. Nu te îngrijora, vei ajunge și tu acolo. Tu doar ai o situație unică.

Jodi nu greșea, dar nu din cauza asta eram eu supărată. *Doar nu aveau de gând să-l promoveze deja, nu?* Mi s-a încordat esofagul.

– Tu unde lucrezi? m-a întrebat Geraldine.

Eu am oftat, revenindu-mi. Oricum urma să afle mai devreme sau mai târziu.

– William Jonathan Montgomery & Fiii, am spus.

Geraldine a făcut ochii mari.

– O, așadar, tu ești *acea* Evie.

Dacă erai asistentul cel mai longeviv din istoria industriei, vorba avea tendința să se răspândească.

Am răsuflat ușurată atunci când cele două au decis că trebuia să-și reumple paharele și s-au întors la bar. Eu mi-am scos din nou telefonul, dorindu-mi să fi fost deja vinerea următoare, pentru ca prietenii mei să fi venit deja. Uneori distanța dintre noi părea mai mare decât puteam eu concepe.

Evie: AJUTOR, SUNT ÎNCONJURATĂ COPIIII
MEI

Maria: Unde ești?

Evie: La o băută cu asistenții

Respect pe Evie: *DEȘI copiii

Jeremy: Fraierică e acolo?

Evie: Nu. El socializează acum doar cu agenți

Sarah: Bravo ei! E BINE PENTRU CARIERA TA, EVIE

Jeremy: Mai ușor, Sarah

Maria: Tu ești agent din toate punctele de vedere, mai puțin cu numele, Evie. Ai făcut act de prezență. De ce nu pleci acasă? Ai grijă de tine

Mi-am băgat telefonul în geantă fără să-i răspund Mariei. Oricât de dificil găseam uneori acele evenimente, trebuia să particip la ele dacă aveam vreo speranță ca într-o zi să fiu mai mult decât asistentă. Toți erau aici din același motiv: disperați să spună ce trebuia, să stea de vorbă cu cine trebuia, să-și facă toate relațiile alea atât de importante. Așa mă simțisem și eu cândva, la început, imediat după ce mă mutasem la Londra. Dar nu în legătură cu poziția de agent.

Dacă m-ar fi văzut tata acum.

Ar fi fost mândru, știam; însă ar fi fost surprins să mă vadă de partea asta a afacerii. Vrând să reprezint scenariști în loc să fiu eu unul. S-ar fi întrebat ce se întâmplase cu fata care declarase, la doisprezece ani, că avea să fie următoarea Nora Ephron sau Dorothy Taylor, și pentru care scrisul păruse la fel de important precum mâncarea sau aerul. Desigur că el n-avea cum să știe vreodată ce-mi spusese primul agent căruia îi arătasem scrierile mele:

Pur și simplu nu ai chemare.

M-a trecut un fior. Bineînțeles că puteam să înăbuș orice gând despre vremurile în care scrisesem, dar în seara asta simțeam ceva care mă împiedica să-mi reprim amintirile. *Șapte ani ca asistentă. La mai mulți, Evie!* Totuși, mereu mi-am spus că eram norocoasă. Nu mi-am putut urma propriul vis, așa că acum îi ajutam pe alți scenariști să și-l urmeze pe al lor. Totul avea să dea roade într-o zi, după ce deveneam agent. Monty îmi tot spunea că încă nu eram pregătită pe

de-a-ntregul. Trebuia doar să găsesc o modalitate de a-l face să vadă din ce aluat eram plămădită.

M-am strecurat cu greu până la bar, lângă Jodi, ca să-mi las paharul, exact la țanc ca să prind finalul spuselor lui Geraldine.

– Eu n-aș rămâne *niciodată* pe un post atâta timp. M-a observat stând acolo. Fără supărare, a adăugat ea, repede.

– Nu e vina lui Evie, a spus Jodi. Șeful ei, Monty, e cam nașpa.

Mi-a cam sărit muștarul auzind asta. Monty era ceea ce în industrie se numea „Vechea Gardă“. Unul dintre ultimele bastioane ale vremurilor în care majoritatea înțelegerilor erau pecetluite în barurile cluburilor private. El putea încă să farmece un producător atunci când era nevoie, dar lumea evoluase. Valul de tineri entuziaști care intrau în branșă venea cu o înțelegere înăscută a *conținutului*. Un cuvânt care îi dădea urticarie lui Monty.

– E genial în ceea ce face, am spus eu, știind că îmi apăram propria experiență odată cu a lui.

– Știm cu toții adevăratul motiv pentru care nu pleci. Avantajele muncii.

Jodi a spus, de fapt, „avantajele *jobului*“, iar diferența de vârstă dintre noi a devenit o ditamai prăpastia.

– Un anumit scenarist câștigător de Oscar, pe care nu știu cum a reușit Monty să-l păstreze atât de mult timp.

Jodi știa, din principiu, totul despre toți scenariștii al naibii de buni. Deși erau unele lucruri pe care nici măcar ea nu le știa despre clientul premiant al lui Monty.

Lui Geraldine i-au scăpărat ochii.

– Doar nu te referi la Ezra Chester, nu? *O, Doamne*, cum e tipul? E la fel de sexy cum arată pe Instagram? *Ce drăguț* că e cu Monica Reed. Ea e cam cu zece ani mai în vârstă decât el, iar lui nu-i pasă deloc. Ce se mai aude cu marele lui film? N-a donat jumătate din încasări în scopuri caritabile? Spune-mi *totul*.

Ezra devenise adoratul tuturor din industrie după ce, cu trei ani în urmă, câștigase un Oscar pentru cel mai bun scenariu, dar ajunsese celebru peste noapte abia după ce începuse să iasă cu Monica Reed, o vedetă de Hollywood. Grație aparițiilor în diferite reviste mondene și

pe internet, contul lui de Instagram avea acum mai mult de trei sute de mii de urmăritori. Ajuta și faptul că arăta ca și cum locul i-ar fi fost mai degrabă pe ecran și nu în spatele lui.

– Nu prea pot să spun cine știe ce despre film, am zis eu, zâmbind ca să-mi îndulcesc cuvintele.

– Ești hilară, Evie, a spus Jodi, și brusc m-am simțit din nou la liceu, luată la mișto pentru că ridicasem mâna la oră. Suntem între prieteni aici. Poți măcar să ne spui dacă sunt adevărate zvonurile. Oare marele Ezra Chester suferă de blocajul scriitorului?

– Nici un pic, i-am răspuns, încercând să ignor felul în care cuvântul „prieteni“ îmi făcuse pieptul să mi se strângă.

Mă văzusem cu oamenii ăștia o dată pe lună în ultimul an, de când Jodi devenise asistentă. Se putea asta numi prietenie? O parte din mine spera că da, pentru că odată cu mutarea mea la Londra mi se păruse absolut imposibil să-mi fac prieteni în afara biroului. Și totuși... singura dată când noi două ieșiserăm să bem ceva, lăsasem garda jos și-i povestisem ceva personal. A doua zi, o tipă care lucra ca asistentă și pe care n-o cunoșteam, mi-a trimis un e-mail ca să mi-l recomande pe psihologul ei. N-am mai ieșit cu ea a doua oară.

– Munca în scopuri caritabile îi consumă, probabil, tot timpul pentru scris, a spus Geraldine, cu înțelegere. Tocmai a fost o lună întreagă în Africa, să-i cunoască pe toți copiii pentru care donează fonduri. Nu știi cum reușește.

– Și noi ne întrebăm asta, am spus eu, neutru, gândindu-mă la toate fotografiile artistice de la podgoriile pe care reușise, de asemenea, să le viziteze.

– Spune-ne ceva ce *nu* știm despre Ezra, Evie, m-a rugat Jodi, făcând ochii mari, de parcă Geraldine ne-ar fi agasat pe amândouă, și astfel ea și cu mine am fi devenit tovarășe de conspirație.

– Păi, am zis eu, amețită încă de la atâta băutură ieftină pe stomacul gol. Adevărul e că Ezra...

Am văzut-o pe Jodi ținându-și respirația. Mie mi-a vibrat telefonul. Am făcut o pauză, dându-mi seama ce ușor ar fi fost să le spun; nu trebuia decât să explic de ce prietenii mei de acasă îi spuneau BIA. Ca să stric reputația lui și pe cea a agenției dintr-o lovitură.

Spre mâhnirea celor două, am băgat mâna în geantă și mi-am scos sandviciul ca să ajung la telefon. *La naiba cu toate.* Am desfăcut pachetul și am luat o mușcătură zdravănă. Oamenii care cred că dacă ești agent pășești pe o cărare strălucitoare pe care ți-a deschis-o cariera nu m-au văzut pe mine alergând ca să prind ultimul tren spre casă, cu o ditamai franzela în brațe ca să pot mânca pâine prăjită în pat.

Jodi și-a dres glasul, părând stânjenită de gestul meu.

– Și? Haide, Evie, toarnă tot.

– OK, m-am înduplecat eu. Adevărul e că...

Am făcut o pauză ca să dau gata sandviciul. Ele s-au apropiat, nerăbdătoare, de mine.

– Următorul lui proiect o să vă dea pe toți pe spate.

Șoc și groază. Chipurile li s-au umplut de uimire.

– Am înțeles, a spus Jodi pe un ton categoric, iar de data asta eu am fost cea exclusă în clipa în care ea și Geraldine s-au privit.

Asta e chestia când ești asistentă de șapte ani. Ajungi să te pricepi bine, bine de tot la ceea ce faci.

Poate că Ezra era un BIA, dar nimeni de aici nu avea să afle vreodată de ce.

Am băgat ambalajul gol al sandviciului înapoi în geantă și mi-am scos telefonul. Aveam câteva apeluri ratate de la Monty. Cunoșcându-l, ar fi putut fi orice, de la o criză legată de un client – până la un costum de-al lui care trebuia dus la curățătorie.

De data asta, am fost recunoscătoare că tipul cerea multă atenție.

– Îmi pare tare rău, dar trebuie să fug. Mă cheamă înapoi la birou. Geraldine a verificat cât era ora pe ceasul Baby-G, rezistent la apă.

– Dar e trecut de zece seara! a spus, uluită. Și e *vineri*.

I-am adresat cel mai dulce zâmbet.

– Bine ai venit în lumea agenților!

– Cod Roșu. M-au prins la înghesuială, mi-a spus Monty vorbind în șoaptă, însă cu un glas care răsuna ciudat. Le-ai spus tu unde mergeam în seara asta?

Respect+ Cui? l-am întrebat eu, în timp ce mă strecuram prin mulțimea de vineri seară de pe Dean Street.

– Lui Sam-și-Max. Sunt aici.

Sam-și-Max erau producătorii noului film al lui Ezra. Făceau totul împreună ca și cum ar fi fost o singură persoană, de parcă ar fi fost un balaur pe care cineva ar fi încercat să-lucidă, iar el, în consecință, s-ar fi despărțit în două și și-ar fi continuat viața ca de obicei. Nu mai întâlnisem niciodată două persoane mai entuziast de politicoase precum ăștia doi. Părea puțin probabil să fi venit după Monty fără să fi anunțat cumva.

– Ești la Frasinul?

– Aha! mi-a răspuns el în șoaptă. Deci, *le-ai spus* că eram aici.

Mi-am înghițit răspunsul. Monty era mereu la clubul acela privat, mai avea puțin și se muta cu totul acolo. Petrecea mai mult timp la Frasinul decât acasă, și oricine cunoștea fie și cel mai mărunț lucru despre Monty nu l-ar fi căutat la birou.

– Și au apărut amândoi așa, din senin?

– Da, nici măcar n-au sunat mai întâi.

Un zgomot i-a acoperit următoarele cuvinte. *Trăsese apa cumva?*

– Trebuie să vii încoace. Cod *Roșu*, Evelyn.

Monty inventase un sistem de coduri pentru situațiile în care el era cu clienții și avea nevoie de ajutorul meu, astfel încât aceștia să nu știe că cerea ajutor. Ambră însemna „stai pe aproape pentru intervenție“. Verde era pentru urgențe minore. Taxiuri care trebuiau chemate, chestii de genul ăsta. Gravitatea unei situații de Cod Roșu era imprevizibilă. Ultima presupusese un client care se înecase cu o chifteluță, iar Monty fusese prea beat ca să-și mai aducă aminte că eu plecasem acasă la sfârșit de săptămână și nu puteam face manevra Heimlich din Sheffield. Clientul, în ciuda acestui incident, supraviețuise.

– Am nevoie de o extracție.

Mai trebuia să nu uit că Monty știa și să exagereze. Noi lucram cu scenariști, nu cu spioni.

– *La naiba*, s-a oțărât Monty.

Timp de câteva secunde, n-am auzit decât voci de femei pe fundal.

– Monty? E totul în regulă?

– Nu închide, mi-a șoptit el, în timp ce vocile s-au stins. Vino și scoate-mă de aici!

– Sunt pe drum. În ce cameră ești?

Clubul se afla în Mayfair. Cele șapte etaje ale lui includeau o piscină pe acoperiș și un centru spa.

Monty a bombănit ceva despre valea mieilor.

– Scuze, nu cred că am înțeles ce-ai zis.

– Am spus că **SUNT ÎN TOALETA FEMEILOR**.

– Păi, ăăă, de ce nu ieși? i-am sugerat.

– Mi-aș dori eu, doar că sunt **BLOCAT**, Evelyn. M-am *blocat*, fir-ar să fie de treabă!

Îndreptându-mă către metrou, m-am bucurat tare mult că mâncasem sandviciul acela cu ou. Ceva îmi spunea că trebuia să fiu lucidă pentru ceea ce avea să urmeze.